

[Herluf Rasmussen.]

kommer til udfoldelse! Det er tåbeligt at mene noget sådant, og det er fornærmende over for det høje ting, der i dag skal tage stilling til en meget alvorlig sag.

Frode Jakobsen: Det er en tung beslutning, som vi nu er ved at tage. Jeg kan ikke tage det så let, som jeg syntes at nogle af ordførerne kunne; men en dårlig smag i munden, som det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen mente at jeg måtte have, det har jeg ikke. Men lad os ikke male skønmaleri, lad os bare se det i øjnene, at en fælleskommando med danske og tyske officerer sammen, med tyske officerer i visse tilfælde udøvende en kommando over danskere, det ville have været en umulig tanke for bare 15 år siden.

Er det en lykkelig eller ulykkelig udvikling? For mig at se er det først og fremmest en ulykkelig udvikling. Det blev ikke den fred, som vi fablede om under besættelsen, dengang vi troede, at når først nazisterne var slået, så ville alting blive godt i Europa; men de fleste af dem, som taler om den ulykkelige udvikling, at vi i dag må søge tyskerne som forbundsfæller, glemmer at slå fast, hvem der i alt væsentligt er skyld deri; at befrielsen fra nazismens åg for store dele af Europa betød et nyt åg, ikke så helt forskelligt fra nazisternes; det husker jeg ikke at det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen nogen sinde har rejst sig imod. Han talte om modstandsbevægelsen, pæne ord, og det er rigtigt, at vi drømte om fred, men det blev ikke fred.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var leder af et parti, som han vel i dag vil indrømme var agenter for den magt, som har undertrykt friheden i en stor del af Europa. Det er en trussel mod friheden og freden, som har tvunget os ud i et samarbejde med tyskerne. Ansvar for det samarbejde, som på mange måder er os ubehageligt, ligger hos Rusland og hos russernes agenter uden for Rusland.

Det er en ulykkelig udvikling, men truslen har ført til et samarbejde mellem nationerne, som folk med en smule international indstilling må glæde sig over. Det er vel rigtigt, at nogle af modstandsbevægelsens folk lod sig lede af et primitivt had til tyskerne. Jeg havde ikke troet, at

folkesocialisterne, at nogle, som kalder sig socialister, ville indrulleres i den ideologi, og mon ikke også deres tyskerhad snarere er beregnet, en spekulation i noget, som ikke hører til et folks bedste instinkter?

Modstandsbevægelsen var mange slags; for mig står det sådan, at den bedste modstandsbevægelse var den, der hele tiden gjorde sig klart, at det, som vi kæmpede imod, var ikke tyskerne, men nazisterne. Det er rigtigt, at tyskerne undertiden har gjort det svært for os at opretholde den sondring, at tyskerne undertiden endnu i dag gør det svært for os at opretholde den sondring, men jeg tror på, at det er rigtigt at holde fast ved, at modstandsbevægelserne rundt omkring i Europa var en kamp også for Tysklands befrielse.

Vi var så glade i 1945, men friheden var ikke sikret i 1945, det viste sig hurtigt; derfor Atlantpagten.

Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen påberåbte sig modstandsbevægelsen. Jeg tør vel så minde om, at de første, som gik ind for Atlantpagten i Danmark, var 39 af modstandsbevægelsens øverste ledere i et opråb til samtlige danske husstande. Det var, før noget af de politiske partier endnu havde fundet sine ben; og det var slet ikke så mærkeligt, for det var modstandsbevægelsen, som under krigen følte solidariteten mellem nationerne, samhørigheden med dem, der kæmpede mod samme fjende i Jugoslavien, Polen, Rusland og Frankrig.

Jo, men tyskerne, det er noget andet, sådan er der mange, der tænker. Det kunne aldrig falde mig ind at strø sand over ubehagelige tendenser i Tyskland, men netop hvis man er bange for Tyskland, må linjen være: Tyskland ind i NATO. En national tysk hær uafhængig af nogen allieret ville også jeg anse for at være en fare.

Der findes et tysk problem. Det er en dumhed at nægte det. Løsningen på det tyske problem hedder Europa. Men vi kan ikke sige til tyskerne: I kan være med i alt det andet europæiske samarbejde, det økonomiske, det sociale, det kulturelle, men bare ikke når det er noget, der drejer sig om våben, for vi kender jer! De, der ikke vil optage tyskerne i den europæiske familie, det er dem, der giver tysk militarisme, tysk revanchisme, en chance.